

Sygn. akt I C 1600/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Monika Świerad

Protokolant : Martyna Miczek

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2020 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W.

przeciwko T. U. (1) i T. U. (2)

o zapłatę

I. utrzymuje nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez tut. Sąd w dniu 20.08.2019 roku do sygn. I Nc 130/19 w części co do kwoty 586.454,46 zł (pięćset osiemdziesiąt sześć tysięcy czterysta pięćdziesiąt cztery złote i czterdzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20.08.2019 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 16.066 zł (szesnaście tysięcy sześćdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów procesu,

II. w pozostałym zakresie nakaz zapłaty uchyla i oddala powództwo,

III. zasądza od pozwanych T. U. (1) i T. U. (2) solidarnie na rzecz (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSO Monika Świerad

Sygn. akt I C 1600/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2.03.2020 roku

Pozwem inicjującym przedmiotowe postępowanie strona powodowa (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. domagała się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w oparciu art. 485 § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 36 ukwłh powołując m.in. odpis z Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych stanowiący dokument urzędowy i nakazanie pozwanym T. i T. U. (2) aby solidarnie zapłacili na jej rzecz 708.007,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania sądowego w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, a w razie złożenia przez pozwanych zarzutów od nakazu zapłaty strona powodowa wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty w całości w mocy.

Motywuując pozew strona powodowa podniosła, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zaniechania przez pozwanego T. U. (1) spłaty zobowiązania wynikającego z umowy nr (...) tj. odnawialnego limitu kredytowego. Umowę

tą poręczyła pozwana T. U. (2). Mimo zawarcia umowy ugody między pozwanymi a Bankiem w dniu 18.09.2017 roku, pozwani nie dotrzykali warunków ugody, przez co roszczenie stało się wymagalne z dniem 2.11.2017 roku. Na mocy umowy cesji z dnia 27.06.2017 r., następnie aneksowanej dnia 16.11.2017 r. wierzyciel pierwotny dokonał zbycia przysługującej mu od pozwanego wierzytelności wraz z zabezpieczeniem hipotecznym, na rzecz powodowego Funduszu w łącznej kwocie 784.508,87 zł. Umowa cesji odniosła zamierzony skutek prawny, dnia 28.11.2018 r. doszło do zmiany wpisu w dziale IV ksiąg wieczystych (...) w zakresie podmiotu uprawnionego do hipoteki umownej tj. w miejsce Banku (...) SA został wpisany (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W.. Fundusz uzyskał zatem legitymację procesową czynną w przedmiotowym postępowaniu, a pozwani jako dłużnicy osobiści oraz rzeczowi są legitymowani biernie. Wierzyciel pierwotny zawiadomił pozwanych o cesji wierzytelności. Dnia 30.04.2019 r. Fundusz wezwał pozwanych do dobrowolnej zapłaty należności. Pozwani nie dokonali spłaty zobowiązania w żadnym zakresie, a także nie podjęli próby kontaktu z Funduszem celem pozasądowego rozwiązania sporu. Fundusz dochodzi odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 708.007,51 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty zgodnie z treścią art. 481 § 2 k.c.

W dniu 20.08.2019 roku tut. Sąd do sygn. I Nc 130/19 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanym T. U. (1) i T. U. (2) aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu zapłacili solidarnie stronie powodowej E. 1 Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu Niestandaryzowanemu Funduszowi Sekurytyzacyjnemu z siedzibą w W. kwotę 708.007,51 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu tj. od dnia 20 sierpnia 2019r. do dnia zapłaty nadto kwotę 16.066 zł tytułem kosztów procesu albo wnieśli w tymże terminie zarzuty do tut. Sądu (k. 412).

Pozwani w terminie wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty. (k. 420-425 i k. 431-433). Podnieśli jedynie, że nie zgadzają się z wysokością zadłużenia, ponieważ Bank (...), w którym T. U. (1) zaciągnął kredyt, domagał się od nich dużo niższej kwoty. Podnieśli, że próbowali polubownie rozwiązać problem zadłużenia.

Pismem z dnia 3.02.2020 roku (k. 490-496) strona powodowa podtrzymała wszelkie twierdzenia oraz dowody powołane w treści pozwu na okoliczności tam wskazane. Strona powodowa zaznaczyła, że pozwani nie zakwestionowali twierdzeń przytoczonych w pozwie, zatem należy przyjąć, że je przyznali. Zakwestionowali jedynie wysokość roszczenia, bez przytoczenia dowodów na poparcie swoich twierdzeń, poprzestając na ogólnikowych zarzutach. Pozwani winni dowieść faktów niweczających lub tamujących zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu z art. 6 k.c. Pozwani zupełnie pominięli zasadę kontradiktoryjności oraz zasadę rozkładu ciężaru dowodu. Materiałom złożonym do akt przez Fundusz pozwani nie przeciwstawili żadnych konkretnych zarzutów, nie wskazali, która z podanych przez Fundusz informacji na temat rozliczenia kredytu jest nieprawdziwa, nieścisła czy z innych przyczyn wadliwa. W szczególności, pozwani nie odnieśli się do kwestii uznania roszczenia w wysokości określonej w ugodzie. Zdaniem strony powodowej pozwani w obliczu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie zdołali skutecznie zakwestionować, wysokości roszczenia, bowiem nie wykazali, że faktycznie spłacali zobowiązanie czy wyliczone przez Bank zadłużenie było niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwani uznali kwoty wskazane w ugodzie i co do tego między stronami nie ma sporu. Ponadto z par. 8 umowy kredytowej, wynika, że wierzytelność zabezpieczona została hipoteką umowną ustanowioną do kwoty 900.000 zł na nieruchomości obj. Kw (...). Zgodnie z art. 71 ustawy o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu pierwotnym domniemanie istnienia prawa wynikające z wpisu hipotek obejmuje, także wierzytelność zabezpieczoną hipoteką. Domniemanie istnienia hipoteki nie jest równoznaczne z domniemaniem istnienia zabezpieczonej hipoteką wierzytelności, stąd regulacja art. 71 u.k.w.h. rozszerza domniemanie istnienia hipoteki umownej, obejmując nią także wierzytelność zabezpieczoną hipoteką. Mając na względzie powyższą regulację należy zważyć, że wpis hipoteki dla wierzyciela hipotecznego - jeżeli chodzi o odpowiedzialność dłużnika rzeczowego z nieruchomości - jest wystarczającą legitymacją do dochodzenia przysługującej mu wierzytelności w ten sposób zabezpieczonej. Przedmiotowe domniemanie jest możliwe do obalenia, jednakże to na stronie pozwanej ciąży obowiązek wynikający z art. 6 k.c., żeby udowodnić nieistnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką zwykłą. Z ostrożności procesowej strona powodowa podniosła, że o ile zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą i wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe możliwość posługiwania się określonymi dokumentami bankowymi jest ograniczona, to jednak nie jest

ona niemożliwa. Przedstawionej wraz z pozwem dokumentacji nie sposób odmówić waloru dokumentu prywatnego. Dowód ten, zwłaszcza w powiązaniu z innymi dowodami w sprawie może stanowić podstawę ustaleń faktycznych, w tym potwierdzać twierdzenia strony powodowej o wysokości zobowiązania pozwanych. Powód przedstawił też szereg innych dokumentów, które również potwierdzają wysokość wymagalnego pozwanych. Okoliczność, iż posługiwanie się BTE jako tytułem wykonawczym zostało wyłączone, nie pozbawia tego (wystawionego w innym stanie prawnym) dokumentu mocy dowodowej. W aktualnym stanie prawnym Fundusz nie jest w stanie wykazać w inny sposób wysokości przysługującego mu roszczenia, jak poprzez przedstawienie dokumentów prywatnych. Brak jest przeszkód natury procesowej dla wykazania istnienia roszczenia i jego wysokości wyłącznie w oparciu o dokumenty prywatne (co przecież w sferze stosunków cywilnoprawnych jest regułą). Pozwani nie wskazali, jakie konkretnie nieprawidłowości odbierają moc dowodową dokumentom przedłożonym przez Fundusz. Tymczasem dłużnik, który zaprzecza wymagalności oraz wysokości roszczenia wynikającego z BTE, zobowiązany jest do przedstawienia merytorycznych argumentów na rzecz takiego zarzutu. Pozwani uznali w ugodzie roszczenie na łączną kwotę 701.778,25 zł. Ich argumentacja przedstawiona w sprzeciwie, iż Bank domagał się dużo mniejszej kwoty, jest nieuzasadniona oraz nieudowodniona. W obliczu ugody, brak podstaw do przyjęcia, iż pozwani zasadnie kwestionują wysokość roszczenia objętego sporem, które wynosi 708.007,51 zł. Kwota kapitału uznana przez pozwanych w ugodzie została pomniejszona o wpłaty pozwanych. Samo porównanie kwot uznanych przez pozwanych w ugodzie i wówczas nie kwestionowanych i żądania pozwu wskazuje na tożsamość kwot objętych sporem.

Na rozprawie w dniu 2 marca 2020r. strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w sprawie, precyzując, że swoje żądanie opiera na zawartej umowie cesji. Wniosła, gdyby sąd powziął wątpliwości co do wyliczeń odsetkowych z ostrożności procesowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bankowości i rachunkowości na okoliczność ustalenia wysokości wymagalnej należności powoda względem pozwanych, która to wiarygodność wynika z umowy z 5.07.2011r. z uwzględnieniem historii rachunku kredytowego i spłat dokonanych przez pozwanych, zgodnie z przedłożonymi przez wierzyciela pierwotnego dokumentami na okoliczność prawidłowego dokonania rozliczenia wpłat pozwanych na poczet zadłużenia przez wierzyciela pierwotnego. Powołała się na prekluzję dowodową. Gdyby sąd rozważał dopuszczenie dowodu, to wniosek ten podtrzymała. (k. 536 - 537)

Pozwany T. U. (1) podał, że nie zgadza się z wyliczeniami, uważa, że żądanie jest zawyżone. W trakcie złożonych zeznań pozwany podał, że wydaje się mu, iż jest ok. 100.000 zł. za dużo odsetek. Pozwany także podtrzymał powyższy wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, podając, że nie wiedział, że wniosek taki należy zgłosić. Podał, że chciałby mieć możliwość policzenia odsetek z księgowym, nie dokonał tego dotychczas bo sprawa jest skomplikowana. Jeśli dostanie odpowiedni czas to policzy, nie pamięta, kiedy zostały złożone zarzuty od nakazu zapłaty. (k. 536 – 537)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5.07.2011 roku pozwany T. U. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) zawarł z (...) Bankiem SA w W. umowę odnawialnego limitu kredytowego nr (...) na kwotę 600.000 zł. Zabezpieczenie umowy kredytowej tj. kwoty kredytu, odsetek i innych należności stanowiła m.in. hipoteka umowna do kwoty 900.000 zł na nieruchomości obj KW (...) oraz umowa poręczenia cywilnego współmałżonka kredytobiorcy T. U. (2).

Zgodnie z par. 2 pkt 1 umowy kredytowej Bank udzielił pozwanemu odnawialnego limitu kredytowego w rachunku (...) w kwocie 600 000 zł na okres od dnia 05.07.2011 r. do dnia 29.06.2012 r., z możliwością przedłużenia umowy na następujące po sobie 12 miesięczne okresy, maksymalnie na 10 lat. Strony ustaliły, że umowa ulega automatycznemu przedłużeniu, pod warunkiem, że kredytobiorca w czasie jej obowiązywania, wywiąże się ze zobowiązania o którym mowa w par. 9 ust. 1 oraz nie naruszy warunków umowy kredytowej w sposób opisany w par. 13 (...)par 2 ust 2 umowy. W przypadku naruszenia opisanych postanowień umownych, umowa nie byłaby przedłużona na następny okres - par 2 ust 2 umowy. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia m.in. gdy pozwany naruszył co najmniej jedno ze zdarzeń określonych w par 13 (...) tj m.in. gdy nie regulował zobowiązania wobec Banku, w tym nie dokonywał w określonym w umowie terminie spłaty kredytu, odsetek i innych należności - par 11 umowy w zw z par 13 (...).

Dnia 5.07.2011 roku pozwana T. U. (2) podpisała umowę poręczenia, w której poręczyła za zobowiązania wynikające z kredytu pozwanego T. U. (1) nr (...). Poręczenie obejmowało zobowiązania kredytobiorcy istniejące w chwili udzielenia poręczenia jako mogące powstać w przyszłości z tytułu umowy kredytu w razie gdyby kredytobiorca nie wykonał tego zobowiązania w oznaczonym umową terminie do wysokości 900.000 zł.

Dnia 28.06.2012 r. strony zawarły Aneks nr (...) do umowy, zmieniając charakter umowy na kredyt obrotowy i wprowadzając tekst jednolity umowy. Dnia 28.06.2012 r. została zawarta umowa poręczenia nr (...) pomiędzy Bankiem, a pozwaną T. U. (2). Umowa poręczenia zabezpieczała spłatę kredytu obrotowego udzielonego T. U. (1). Zgodnie z par. 1 i 2 umowy poręczenia, w celu zabezpieczenia wierzytelności Banku poręczyciel zobowiązał się wykonać za kredytobiorcę zobowiązanie wynikające z umowy kredytowej, w przypadku gdy kredytobiorca nie wykona ciężącego na nim zobowiązania w terminie i na warunkach opisanych w umowie kredytowej.

(dowód: umowa kredytowa z załącznikami k. 10-13, umowa poręczenia k. 14-16, oświadczenie o poddaniu się egzekucji k. 17, (...) k. 18-23, aneks nr (...) z dnia 28.06.2012 roku k. 24-35, umowa poręczenia z dnia 28.06.2012 roku k. 36-44)

Dnia 08.10.2012 r. Bank skierował do pozwanego T. U. (1) wezwanie do zapłaty kwoty 46.285,31 zł, wobec niedotrzymania terminu spłaty O zaległości poinformował także poręczyciela. Pisma odebrała pracownica pozwanego pod adresem prowadzenia działalności gospodarczej w dniu 11.10.2012 roku. Wobec powstania dalszych zaległości, Bank pismem z dnia 2.01.2013 r. skierował ponowne wezwanie do zapłaty kwoty 631.633,27 zł do pozwanego, a także zawiadomienie do pozwanej jako poręczyciela, które doręczono dnia 7.01.2013 roku. Na dzień sporządzenia wezwania, zaległość pozwanego wynosiła 597.404,59 zł rat kapitału, 23.132,37 zł rat odsetek, 9.608,81 zł tytułem kwot odsetek od zadłużenia przeterminowanego oraz koszty w kwocie 1.487,50 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 08.10.2012 r. wraz z ZPO k. 96-100, wezwanie do zapłaty z dnia 02.01.2013 r. wraz z ZPO k. 101-105)

Wobec braku spłaty wymagalnych należności, Bank dnia 22.02.2013 r. wystawił BTE nr (...) przeciwko pozwanemu, którym objął należność wynikającą z umowy kredytowej. Na dzień wystawienia BTE, zaległość pozwanego wynosiła:

- 1) należność główna 597.404,59 zł
- 2) odsetki umowne za okres od dnia 8.07.2012 r, do dnia 14.12.2012 r. w kwocie 23.601,68 zł.
- 3) odsetki karne za okres od dnia 14.08.2012 r. do dnia 21.02.2013 r. w kwocie 28.111,84 zł,
- 4) koszty w kwocie 1.387,50 zł

Dnia 27.03.2013 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, Wydział V Gospodarczy nadał ww. tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności (V GCo 78/13).

Dnia 22.02.2013 r. Bank wystawił także BTE przeciwko poręczycielowi – pozwanej T. U. (2) nr (...). Tytuł został opatrzony klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, Wydział V Gospodarczy (V GCo 79/13).

Z wniosku Banku, komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Nowym Targu M. S. prowadził egzekucję pod sygn. KM (...) na podstawie ww. tytułów wykonawczych. Postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do zaspokojenia zadłużenia.

(dowód: BTE nr (...) z dnia 22.02.2013 r. wraz z klauzulą wykonalności k. 110-113, BTE nr (...) z dnia 22.02.2013 r. wraz z klauzulą wykonalności k. 106-109, ugoda z dnia 18 września 2017 r. k. 118-121).

Wobec braku spłaty zobowiązania Bank przekazał sprawę do dalszego dochodzenia roszczeń spółce (...) sp. z o.o. Pozwani dnia 10.05.2016 r. zostali wezwani do spłaty zaległego zobowiązania w kwocie 797.149,45 zł w terminie 14 dni.

(dowód: wezwania do zapłaty z dnia 10.05.2016 r. z pełnomocnictwem k 124-117)

W dniu 18.09.2017 r. pozwani podpisali z Bankiem umowę ugody, w której zgodnie z par. 1 pkt. 5 na ich wymagalne na dzień 11.09.2017 r. zadłużenie składały się:

- 1) kwota 342.858,44 zł - kwota kapitału,
- 2) kwota 23.601,68 zł - kwota odsetek umownych liczonych za okres od dnia 08.07.2012 r. do dnia 14.12.2012 r.
- 3) kwota 28.111,84 zł - kwota odsetek karnych liczonych za okres od dnia 14.08.2012 r. do dnia 21.02.2013 r.
- 4) kwota 301.443,67 zł - kwota odsetek ustawowych liczona od skapitalizowanej kwoty kapitału oraz odsetek umownych i karnych od dnia 22.02.2013 r. do dnia 11.09.2017 r.
- 5) kwota 5.762,62 zł - kwota kosztów.

Zgodnie z par 1 pkt 6 ugody, od kwoty 394.571,96 zł tj. kwoty kapitału i skapitalizowanych odsetek umownych i karnych naliczano dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 12.09.2017 r. do dnia zapłaty. W ugodzie w par 1 pkt 7, wskazano, że zabezpieczeniem wierzytelności w niej opisanej jest hipoteka kaucyjna ustanowiona do kwoty 900.000 zł na nieruchomości dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...). W par 1 pkt 8 ugody, dłużnicy solidarnie uznali w całości roszczenie opisane w ugodzie i zobowiązali się do spłaty tego zadłużenia na warunkach opisanych w ugodzie. W par. 2 ugody, strony ustaliły sposób spłaty zobowiązania, określając kwoty wpłat i ich terminy. Zgodnie z par. 6 ugody, w przypadku opóźnienia w zapłacie rat, przekraczającego 7 dni lub zapłaty raty w wysokości niższej niż ustalona, pozostała do zapłaty należność wskazana par. 1 ust. 5 ugody, stawała się w całości natychmiast wymagalna, bez potrzeby składania dodatkowych oświadczeń a wierzyciel uprawniony był do dochodzenia wymagalnej kwoty solidarnie od dłużników.

(dowód: ugoda z dnia 18 września 2017 r. k. 118-121)

Pozwani dokonali następujących wpłat: dnia 13.09.2017 roku kwoty 5000 zł, dnia 25.09.2017 kwoty 10.000 zł, dnia 21.11.2017 kwoty 5000 zł, dnia 15.01.2018 kwoty 5000 zł, dnia 20.03.2018 kwoty 5000 zł, dnia 20.08.2018 kwoty 3000 zł, dnia 28.08.2018 kwoty 3000 zł. Łącznie 36.000 zł

(okoliczność niesporna)

Pozwani już z początkiem ugody nie dotrzymywali jej warunków. Roszczenie wynikające z ugody stało się wymagalne. Pozwani nie dokonali wpłaty ustalonej zgodnie z par. 2 raty dnia 25.10.2017 r. Wobec powyższego, całość roszczenia stała się wymagalna.

(okoliczność niesporna)

Bank (...) S. A. (KRS (...)) z siedzibą we W. połączył się zgodnie z art. 124 ustawy Prawo Bankowe oraz w trybie ustawy Kodeks spółek handlowych z (...) Bank Spółka Akcyjna (KRS (...)) z siedzibą w W.. Na skutek niniejszego połączenia nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank Spółka Akcyjna (KRS (...)) jako banku przejmowanego na rzecz Bank (...) S. A. (KRS (...)) jako banku przejmującego. Zgodnie z art. 494 kodeksu spółek handlowych Bank (...) S. A. (KRS (...)) jako podmiot przejmujący wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) Bank Spółka Akcyjna (KRS (...)) i stał się następcą prawnym pod tytułem ogólnym wszystkich wierzytelności łączących się podmiotów. Uchwałą Walnego Zgromadzenia akcjonariuszy Banku (...) S. A. z dnia 16 maja 2018 roku zmieniono nazwę Banku na (...) Bank (...) S. A. oraz dokonano zmiany siedziby rejestrowej na W.. Przedmiotowa zmiana została ujawniona w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dnia 7 września 2018 roku.

(okoliczność niesporna, odpis pełny z KRS nr (...) k. 152-168 i k. 262-381)

Na mocy umowy cesji z dnia 27.06.2017r., następnie aneksowanej dnia 16.11.2017 r. Bank (...) SA dokonał zbycia przysługującej mu od pozwanych wierzytelności wraz z zabezpieczeniem hipotecznym, oraz innymi prawami związanymi z tą wierzytelnością w szczególności roszczeniem o bieżące odsetki, zaległe odsetki, kary umowne, zwrot kosztów i opłat w tym kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego na rzecz (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W.. Z dniem 16.11.2017 roku aneksowano umowę cesji. Na Fundusz została przeniesiona wierzytelność wynikająca z umowy (...) w łącznej kwocie 784.508,87 zł, na którą składały się:

- kwota 439.721,70 zł tytułem niespłaconego kapitału umownego,
- kwota 51.713,52 zł tytułem naliczonych przez wierzyciela pierwotnego odsetek umownych,
- kwota 287.311,03 zł tytułem naliczonych przez wierzyciela pierwotnego odsetek karnych,
- kwota 5.762,62 zł tytułem kosztów.

(dowód: umowa cesji z dnia 27 czerwca 2017 r. z załącznikami i poświadczonymi notarialnie podpisami i k.122-183, aneks nr (...) do cesji z dnia 27 czerwca 2017r. i poświadczonymi notarialnie podpisami wraz z załącznikiem - tekstem jednolitym umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 16 listopada 2017r. i załącznikiem nr 2 wykazującym nabytą wierzytelność i pełnomocnictwami k 184-241, wydruk z KRS (...) k.242-253, wydruk z KRS nr (...) k. 253-261, wydruk z KRS nr (...) k. 262-381, wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k.395-398)

Dnia 28.11.2018 r. doszło do zmiany wpisu w dziale IV ksiąg wieczystych (...) w zakresie podmiotu uprawnionego do hipoteki umownej tj. w miejsce Banku (...) SA został wpisany (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W..

(dowód: zawiadomienie o zmianie wierzyciela hipotecznego w księdze wieczystej nr (...) k. 382-383, odpis zupełny księgi wieczystej nr (...) k. 45-95)

Pismami z dnia 03.01.2019 r. Bank zawiadomił pozwanych o zbyciu wierzytelności na rzecz Funduszu. Pismami z dnia 30.04.2019 r. Fundusz wezwał pozwanych do dobrowolnej zapłaty należności w wysokości 701.651,75 zł w ostatecznym terminie do dnia 20.05.2019 roku. T. U. (1) osobiście odebrał wezwanie w dniu 6.05.2019 roku w imieniu swoim i żony T. U. (2).

(dowód: zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z dnia 03.01.2019 r. k.384-385, wezwanie do zapłaty z dnia 30.04.2019 r. wraz z (...) k.386-393)

Według zestawienia rozliczenia odsetek, odsetki należne przeniesione do windykacji w okresie od 29.06.2012 do 14.12.2012 roku wyniosły 23.575,09 zł, a odsetki karne w okresie od 27.02.2012 roku do 21.02.2013 roku wyniosły 28.111,43 zł. Odsetki za opóźnienie naliczone od wydania BTE od kwoty 597.4040,59 zł w okresie od 22.02.2013 roku do 29.06.2017 roku wyniosły 201.440,78 zł, a od kwoty 51.713,52 w okresie od 22.02.2013 roku do 29.06.2017 roku wyniosły 20.706,10 zł, łącznie 222.146,88 zł.

(dowód: zaświadczenie o wysokości spłat k. 497-523, rozliczenie odsetek k. 529-531)

Pozwany T. U. (1) prowadził działalność gospodarczą w branży skórzaney – szył obuwie. Z uwagi na kryzys finansowy w 2008r. stracił ponad 2.000.000zł. w związku z opcjami walutowymi. Posiada zadłużenie w Urzędzie Skarbowym, w ZUS-ie, i u innych wierzycieli. Wysokość zadłużenia wynosi co najmniej 1.000.000zł. Aktualnie zatrudniony jest w firmie syna na ½ etatu. Firmie tej pracuje także pozwana. Posiada dom i działkę.

(dowód: zeznania pozwanego T. U. (1) k. 536 00:07:34 – 00:25:11)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową, których treści, autentyczności i wiarygodności nie kwestionowano. Ponadto sąd oparł się na zeznaniach złożonych przez pozwanego T. U. (1) na okoliczność jego sytuacji finansowej. Zeznania te uznał za wiarygodne.

Sąd nie uwzględnił zgłoszonego wniosku dowodowego przez stronę powodową z opinii biegłego z zakresu bankowości i rachunkowości na okoliczność ustalenia wysokości wymagalnej należności powoda względem pozwanych, która to wierzytelność wynika z umowy z 5.07.2011r. z uwzględnieniem historii rachunku kredytowego i spłat dokonanych przez pozwanych, zgodnie z przedłożonymi przez wierzyciela pierwotnego dokumentami na okoliczność prawidłowego dokonania rozliczenia wpłat pozwanych na poczet zadłużenia przez wierzyciela pierwotnego jako wniosku spóźnionego. Stronie powodowej reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika przy doręczeniu odpisu zarzutów wyznaczono termin 14 dni na złożenie pisma procesowego, w którym przedstawi wszelkie twierdzenia i dowody na ich poparcie pod rygorem pominięcia później złożonych (k. 489, 489 a). W określonym terminie nie złożono wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Ponadto, o czym mowa poniżej, sąd procedował co do sposobu wyliczenia kapitału i odsetek na dokumentach zalegających w aktach sprawy.

W świetle zalegających w aktach sprawy dokumentów, sąd nie uwzględnił także wniosku pozwanego T. U. (1) o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który to kwestionował wysokość dochodzonego roszczenia w zakresie odsetek. Ponadto sąd uznał ten dowód za spóźniony w świetle brzmienia art. 493 § 1 k.p.c. sprzed nowelizacji, o czym pozwanym zostali pouczeni (k. 415 i 417). Pozwany nie uprawdopodobnił w żaden sposób, dlaczego nie zgłosił tego dowodu bez swojej winy.

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanej T. U. (2) wobec jej niestawiennictwa na rozprawę w dniu 2.03.2020r. (k. 536/2)

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie wobec wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w dniu 20.08.2019 roku, w związku z wniesieniem przez pozwanych w terminie zarzutów od nakazu zapłaty należało po przeprowadzeniu rozprawy zastosować art. 496 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. (Dz.U.2019.1469) zmieniającej nin. ustawę z dniem 7 listopada 2019 r. Zgodnie bowiem z art. 11 ust 1 pkt 2 cyt ustawy nowelizującej : sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoznawane w postępowaniu nakazowym, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami, w brzmieniu dotychczasowym.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, że zachodzą podstawy do utrzymania nakazu zapłaty w części co do kwoty 586.454,46 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20.08.2019 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 16.066 zł tytułem kosztów procesu.

Strona powodowa wywodziła swoje żądanie wobec pozwanych z umowy cesji z dnia 27.06.2017 roku aneksowanej dnia 16.11.2017r. zawartej z pierwotnym wierzycielem pozwanych.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Podstawowym skutkiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Na mocy umowy przelewu przechodzi więc na cesjonariusza ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wraz z wszelkimi prawami ubocznymi, które są związane z wierzytelnością główną (tak: wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 r., sygn. akt V CKN 1542/00, publ. LEX nr 1163594). Natomiast dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Zaakcentować należy, że stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie. Zmienia się jedynie osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela, czyli osoba uprawniona do żądania spełnienia świadczenia (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., sygn. akt I CKN 379/00, publ. LEX nr 52661).

Z mocy art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Pozwani nie zakwestionowali podstawy roszczeń strony powodowej, ani faktów które strona powodowa udowodniła przedstawionymi dowodami z dokumentów. Ograniczyli swoje zarzuty jedynie do wysokości dochodzonego przez stronę powodową roszczenia.

Swoich zarzutów kwestionujących wysokość roszczenia strony powodowej pozwani nie wykazali, poprzestając na twierdzeniach, iż wysokość roszczenia pierwotnego wierzyciela była niższa. Pozwani nie zgłosili żadnego wniosku dowodowego, aby obalić twierdzenia strony powodowej, dotyczące wysokości zgłoszonego żądania w zarzutach od nakazu zapłaty. Dopiero na rozprawie w dniu 2.03.2020r. pozwany T. U. (1) zgłosił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego kwestionując wysokość dochodzonego roszczenia, sąd jednak uznał ten dowód za spóźniony w świetle brzmienia art. 493 § 1 k.p.c. sprzed nowelizacji, o czym pozwani zostali pouczeni (k. 415 i 417). Pozwany nie uprawdopodobnił w żaden sposób, dlaczego nie zgłosił tego dowodu bez swojej winy.

Niemniej jednak podnieść należy, iż zgodnie z art. 6 k.c. obowiązek wykazania wysokości roszczenia spoczywa na powodzie, który winien przedstawić wyliczenie dochodzonej należności w sposób umożliwiający kontrolę przeprowadzonych wyliczeń. Strona powodowa dążąc do wykazania wysokości przysługującego jej roszczenia przedstawiła dokumenty prywatne, w tym dokumenty od pierwotnego wierzyciela, które dały Sądowi podstawę do zweryfikowania wysokości dochodzonego roszczenia do kwoty 586.454,46 zł. Przedłożone przez stronę powodowa dokumenty: historii rachunku nr (...), zaświadczenie o wysokości spłat rat kapitałowo odsetkowych dokonywanych przez pozwanych, rozliczenie odsetek, BTE wraz z klauzulą wykonalności, wezwania do zapłaty, umowy kredytowej z aneksami, umowy ugody, wezwania do zapłaty, jako dokumenty prywatne nie budziły wątpliwości Sądu. Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 k.p.c. (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13;; w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13).

Z ustaleń faktycznych wynika, że pozwany T. U. (1) w dniu 5.07.2011 zawarł umowę kredytu w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, którą pozwana T. U. (2) przeczyła, a następnie w dniu 18.09.2017 roku pozwani zarwali z Bankiem umowę ugody, w której w par. 1 pkt. 5 przedstawiono ich wymagalne zadłużenie na dzień 11.09.2017 r. na łączną kwotę 701.778,25 zł., na które składało się:

- 1) kwota 342.858,44 zł - kwota kapitału,
- 2) kwota 23.601,68 zł - kwota odsetek umownych liczonych za okres od dnia 08.07.2012 r. do dnia 14.12.2012 r.
- 3) kwota 28.111,84 zł - kwota odsetek karnych liczonych za okres od dnia 14.08.2012 r. do dnia 21.02.2013 r.
- 4) kwota 301.443,67 zł - kwota odsetek ustawowych liczona od skapitalizowanej kwoty kapitału oraz odsetek umownych i karnych od dnia 22.02.2013 r. do dnia 11.09.2017 r.
- 5) kwota 5.762,62 zł - kwota kosztów.

W par 5 ugody pozwani wskazując swoje wymagalne zadłużenie wyrazili zgodę na doliczenie do zadłużenia kwoty odsetek ustawowych liczonych od skapitalizowanej kwoty kapitału oraz odsetek umownych i karnych od dnia 22.02.2013 do 11.09.2017 roku. Nie ma zatem zastosowania w ich przypadku zakaz anatocyzmu wyrażony w art. 482 § 1 k.c.

Swoje roszczenie strona powodowa określa na łączną kwotę 708.007,51 zł, na którą złożyły się:

- kwota 306.858,44 zł z tytułu kapitału wynikającego z zawartej umowy,
- kwota 51.713,52 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego zgodnie z zapisami Umowy,
- kwota 287.311,03 zł z tytułu odsetek karnych naliczanych przez wierzyciela pierwotnego,
- kwota 56.361,90 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie należnych w związku z nieterminowym regulowaniem należności, naliczanych przez Fundusz do dnia wniesienia pozwu,
- kwota 5.762,62 zł kwota kosztów.

Określona w pozwie kwota kapitału w wysokości 306.858,44 zł Sąd w pełni uwzględnił. Sąd miał na uwadze, że kwota 306.858,44 zł została określona w pozwie na kwotę niższą niż umowie ugody i umowie cesji. Według dokumentów bankowych z k. 500 na dzień 2.06.2017 roku saldo kredytu wynosiło 425.734,58 zł. W umowie ugody pozwani uznali wierzytelność z tytułu należności głównej na 342.858,44 zł na dzień 11.09.2017 roku, a po tym dniu wpłacili do Banku łącznie kwotę 36.000 zł. Należność główna wynikająca z ugody po odjęciu 36.000 zł dawała 306.858,44 zł (342.858,44 zł - 36.000 zł = 306.858,44 zł). Kwota 306.858,44 zł została zatem przez Sąd uwzględniona w całości. W piśmie procesowym z dnia 3.02.2020 roku (k. 496) strona powodowa sama wskazała na to, że dokonane przez pozwanych wpłaty wymienione w pozwie w kwocie 36.000 zł uwzględniła, pomniejszając uznaną w ugodzie kwotę kapitału. Sąd zweryfikował twierdzenia strony powodowej poprzez powyższe obliczenia matematyczne, które potwierdziły wysokość kwoty kapitału.

Kwotę odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do wysokości 51.713,52 zł, Sąd zweryfikował do kwoty 51.686,52 zł jako sumy kwoty 28.111,43 zł tj. sumy odsetek karnych przeniesionych do windykacji z okres od 27.02.2012 roku do 21.02.2013 roku wg zestawienia z k. 529-530 oraz kwoty 23.575,09 zł tj. sumy odsetek należnych za okres od dnia 29.06.2012 roku do 14.12.2012 roku wg zestawienia z k. 529.

Kwotę 287.311,03 zł z tytułu odsetek karnych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego Sąd zweryfikował do kwoty 222.146,88 zł stanowiącej sumę kwot 201.440,78 zł i 20.706,10 zł według wyliczenia z k. 531. Strona powodowa nie przedłożyła dokumentów, z których wynikałaby inna kwota odsetek, a kwota wskazana w umowie cesji była znacząco wyższa. Sąd zatem w tej kwestii oparł się na przedłożonym na k. 529-531 zestawieniu.

Kwoty 56.361,90 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie należnych w związku z nieterminowym regulowaniem należności, naliczonych przez Fundusz do dnia wniesienia pozwu Sąd nie uwzględnił, bowiem Fundusz nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego sposób i daty naliczenia powyższych należności.

Kwotę 5.762,62 zł kosztów Sąd uwzględnił, gdyż kwota ta była stała i niezmienna i wynikała z treści umowy ugody i załącznika do umowy cesji.

Reasumując w ocenie Sądu, strona powodowa – zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. – wykazała istnienie i wysokość zadłużenia pozwanych ale tylko do wysokości 586.454,46 zł (306.858,44 zł + 51.686,52 + 222.146,88 zł + 5.752,62 zł)

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od kwoty kapitału i odsetek od dnia 20.08.2019 tj dnia następnego po wniesieni pozwu roku na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. i art. 482 k.c. jako, że do tej daty Fundusz skapitalizował odsetki doliczając je do żadnego roszczenia, na co pozwani w ugodzie wyrazili zgodę w ugodzie.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwani zostali zwolnieni od opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty w całości (k. 486), podczas gdy wynosiła ona 26.151 zł. Wobec przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych w części brak było podstaw do obciążania pozwanych pozostałą opłatą od zarzutów od nakazu zapłaty. Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powoda koszty zastępstwa prawnego w wysokości 3600 zł według stawek obowiązujących na datę złożenia pozwu wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu zwykłym. W nakazie zapłaty zobowiązano pozwanych do zwrotu na rzecz strony powodowej kwoty 7217 zł, do uzupełnienia pełnej stawki wynoszącej 10.800 zł, pozostawało zatem 3600 zł i taką kwotę Sąd zasądził w punkcie II sentencji.

SSO Monika Świerad